

En anden forudsætning for den oprindelige aftale med bl.a. Akademikernes Centralorganisation om de studerendes økonomiske vilkår er ligeledes bristet, idet en færdig, men arbejdsløs ph.d.'er ikke længere indplaceres, som om den pågældende havde haft arbejdsindkomst i 3 år, men som dimittend, altså på samme niveau, som nye kandidater indplaceres på. Socialdemokratiet har derfor presset på for at få regeringen til at forhandle med AC om en tilbagevenden til lønmodtagerstatus. Disse forhandlinger er nu i gang med finansministeren for bordenden, og vi har i Socialdemokratiet en forventning om, at der snart kan nås frem til et resultat, så vi kan få ryddet denne sten for rekruttering af de bedste unge til en forskerkarriere af vejen. Det er jo de nye unge forskere, der skal bygges på i en fortsat udvikling af forskningens kvalitet og omfang i Danmark.

Hvad angår indhold i ph.d.-ordningen, er det vores vurdering i Socialdemokratiet, at reformen har haft en positiv virkning, men at der også er behov for at se nærmere på dens enkelte elementer. Vi er i Socialdemokratiet indstillet på at drøfte regelsættet nærmere med undervisningsministeren, forskningsministeren og aftaloparterne i den kommende folketingssamling med henblik på at opnå enighed om ønskværdige justeringer, og i denne sammenhæng vil jeg gerne rose forskningsministeren og dermed regeringen for tilsagnet i redegørelsen om at indarbejde en aktiv ligestillingsstrategi i kommende forskningspolitiske initiativer, for det er der i høj grad brug for.

Det er nu 3 år siden, undervisningsministeren i en forespørgselsdebat her i Folketinget blev bedt om at pålægge de højere læreanstalter at tilrettelægge en aktiv ligestillingspolitik til imødegåelse af den fortsat meget skæve fordeling mellem mænd og kvinder i videnskabelige stillinger. Dengang lovede undervisningsministeren, at såfremt indsatsen ikke bar frugt, ville man tage stærkere midler i brug over for institutionerne, også på trods af universitetsloven. I det danske samfund kan vi simpelt hen ikke længere leve med, at halvdelen af landets forskerpotentiale af den ene eller anden grund lades ude af billedet. I Socialdemokratiet forventer vi, at undervisningsministeren snart fremlægger dokumentation for udviklingen i de forløbne 3 år, og hvis det viser sig, at den ikke er positiv og tilfredsstillende, bidrager Socialdemokratiet gerne med inspiration til, hvad der kan gøres.

Jeg har nogle få bemærkninger om arbejdet med den nationale strategi, som forskningsministeren har sat i gang. Socialdemokratiet betragter dette arbejde som en proces, der kan medvirke til at løse nogle af de opgaver, jeg har omtalt. Jeg skal ikke gentage mig selv, men jeg tænker især på den centrale værdi af formidling.

Jeg havde også ønsket at komme med nogle bemærkninger om det internationale samarbejde. Det får jeg ikke tid til på nuværende tidspunkt, men det kan vi måske vende tilbage til i løbet af debatten.

### **Jens Løgstrup Madsen (V):**

Da Venstre ordfører, fru Mariann Fischer Boel, ikke kan være til stede, skal jeg på Venstres vegne holde ordførertalen:

Forskningsministerens redegørelse »Åben dialog om forskning for fremtiden« må siges at være en samling af alle fromme hensigter og gode intentioner, samtidig med at vi finder den temmelig uhåndgribelig og diffus.

Forskningsverdenen er et uendelig spændende landskab, hvor fantasi og virkelighed skal prøve at finde hinanden – et grænseland, hvor man ikke kender territoriet på den anden side af grænsen, før man er sprunget ud i det. Forskning er et af velfærdssamfundets fundament, der selvfølgelig konstant bør tilpasses tidens krav, og kvalitetsvurderingen må aldrig lades ude af syne. Samtidig kan man ikke diktere resultaterne, men fra politisk hold kan vi medvirke til at skabe de økonomiske rammer og strukturelle betingelser, der gør det sandsynligt, at der fremkommer synlige og brugbare resultater.

De strukturelle ændringer, der er foretaget af forskningslovgivningen i dette folketingsår, kan være med til at skabe bedre sammenhæng og overblik, men om den påtænkte reduktion i antallet af statslige forskningsråd vil få den tilsigtede effekt, kan der efter Venstres mening sættes mange spørgsmålstejn ved.

Et lands forskningsindsats måles som regel ud fra de økonomiske midler, der er afsat, men mange andre faktorer influerer på resultatet, f.eks. uddannelsesniveaueet blandt forskerne, standarden af projekterne, kommunikationsvejene, de lokale faciliteter osv. Alt dette bør derfor indgå i beregningen af den samlede forskningsindsats.

I Venstre er vi meget enige i, at den bedste og mest succesfulde teknologiske udvikling opnås, når erhvervslivet og den offentlige forskning